

שתי משניות ליום משנה שלמה

יו"ל ע"י משנה שלמה

העמותה להנחלת אהבת התורה
ואהבת ישראל (ע"ר)

מס' עמותה: 580553329

משנה שלמה עמותה
להנחלת אהבת התורה
ואהבת ישראל (ע"ר)

טל': 052-5802345 מייל: mishna.shlema@gmail.com
כתובת: עין שמש 23 גני תקווה 55900

פרויקט שתי משניות ליום - לעילוי נשמת
הרה"ק רבי אברהם מתתיהו ב"ר מנחם נחום זצוק"ל כ"ק האדמו"ר מסטפנשט
הרה"ק רבי חיים זאנוויל ב"ר משה זצוק"ל כ"ק אדמו"ר מריבניץ

"תנא דבי אליהו כל השונה הלכות בכל יום מובטח לו שהוא בן העולם הבא שנאמר: "הליכות עולם לו"
אל תיקרי הליכות אלא הלכות". - רש"י: הלכות - משנה וברייתא, הלכה למשה מסיני.

הלימוד היומי לעילוי נשמת

הבחור ניר חיים ע"ה ב"ר רחמים ורויטל דואני שיבלט"א
הרה"ק רבי חיים אבישלום ב"ר עזרא אליהו כהן זצוק"ל

משנה י"א

פָּלַ מֶה שֶׁפָּרָא הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּעוֹלָמוֹ, לֹא בָּרָא אֱלֹא לְכַבְּדוֹ כְּדִי שִׁיעִידוֹ עַל גּוֹדְלוֹ וְרוֹמְמוֹתוֹ שֶׁל הַבוֹרֵא יִתְבָּרֵךְ, שֶׁנֶּאֱמָר (ישעיה מג, ז) "כָּל הַנִּקְרָא בְּשֵׁמִי וְלְכַבְּדֵי בְּרָאתִיו, יִצְרָתִיו אֶף-עֲשִׂיתִיו" ובפסוק זה נכללים כל ארבעת העולמות אצילות בריאה יצירה עשיה, וְאוֹמֵר (שמות טו, יח) "ה' יִמְלֵךְ לְעַלְמֵ וְעַד" ובפסוק זה מסתיימת מסכת אבות ללמד, כי אמנם בני האדם באים לעולם, והולכים מן העולם, וכל מטרת בואו של האדם לעולם הזה הוא להכיר שהקב"ה הוא האלוקים, אין עוד מלבדו, הוא הראשון, והוא האחרון, וה' הוא ימלוך לעולם ועד.

לעילוי נשמת

מורי ורבי הרה"ק יצחק יגן ב"ר יעקב ורחל זצוק"ל
מו"ר אבי דוד שלום ב"ר שלמה דב וברכה שיפמן ע"ה
הרבנית פעריל דבורה ע"ה בת הרב ישראל צבי יאיר
מרת חיה רויזא בת מוה"ר נטע צבי שלאנגר ע"ה

לקבלת המשנה היומית למייל או לוצאפ ולהנצחות

ניתן לשלוח מייל לכתובת: mishna.shlema@gmail.com

או לשלוח הודעה לנייד: 052-5802345 או: 053-4287288

מסכת הוריות

משנה א'

הורו בית דין, לעבור על אחת מפל מצות האמורות בתורה אם בית דין טעו, והתירו לעבור על איסור מהתורה, שאם אדם יחיד היה עושה אותו היה חייב כרת, ובשוגג היה חייב להביא קרבן חטאת, **והלך היחיד אחד מעם ישראל ועשה שוגג** על פיהם** ועבר על אותו איסור לפי שסמך על ההיתר שפסקו בית הדין, **בין שעשו** שעברו גם בית הדין על האיסור **ועשה** היחיד **עמהן** יחד עם בית הדין, **בין שעשו** שעברו בית הדין על האיסור **ועשה** היחיד **אחריהן** עבר על האיסור לאחר שבית הדין בעצמו עבר על האיסור, **בין שלא עשו** שלא עברו בעצמם על האיסור **ועשה** ועבר היחיד על האיסור **פטור** מקרבן חטאת, **מפני שתלה בבית דין** לפי שעבר על האיסור עפ"י ההיתר שנתנו בית הדין. **הורו בית דין** והתירו בטעות לעבור על איסור שאם אדם יחיד היה עושה אותו היה חייב כרת ובשוגג היה חייב קרבן חטאת, **וידע אחד מהן** מחברי בית הדין **שטעו** בית הדין בהוראתם, או במקרה ש.. **תלמיד** תלמיד חכם **והוא ראוי להוראה** שיודע לפסוק הלכה, אבל עדיין לא קיבל הסמכה לפסוק, וידע שבית דין טעו בפסיקתם, **והלך ועשה** ועבר על האיסור **על פיהן** עפ"י פסיקת בית הדין, **בין שעשו** בית הדין **ועשה** חבר בית הדין / תלמיד חכם **עמהן** ביחד עם בית הדין, **בין שעשו** בית הדין **ועשה** חבר בית הדין / תלמיד חכם **אחריהן** אחרי שבית הדין עברו בעצמם על האיסור, **בין שלא עשו** שלא עברו בית הדין על האיסור בפועל **ועשה** חבר בית הדין / תלמיד חכם, **הרי זה חייב** בקרבן חטאת, **מפני שלא תלה בבית דין** שידע בסברתו שבית הדין טעו בפסיקתם. **זה הפלל: התולה בעצמו** אדם שעובר על איסור (בשוגג), ולא סמך על דעת בית דין **חייב** קרבן חטאת, **והתולה בבית דין** מי שעבר על איסור, על סמך ההיתר שנתנו בית דין **פטור** מקרבן חטאת***.

* ומבואר שאמרו במפורש מותרים אתם לעשות דבר זה

** יש דיוק במילים ועשה שוגג, ללמד שדווקא אם ידע שאוכל חלב ואוכל אותו עפ"י ההיתר של בית הדין, יהיה פטור מקרבן, אך אם התכוון לאכול סתם שומן ואח"כ התברר שזה היה חלב לא יהיה פטור מקרבן, כיוון שלא אכל בגלל שסמך על היתר בית הדין, אלא כי סתם טעה.

*** בגמרא מבואר שמשנתנו היא לדעת רבי יהודה שסובר שיחיד שעבר איסור על דעת בית דין פטור מקרבן, אך להלכה נפסק כמו חכמים שסוברים שכאשר אדם יחיד, או חלק קטן מהציבור עוברים על איסור עפ"י היתר בית דין חייבים קרבן חטאת, כמו כל אדם שעובר עברה בשוגג. אבל אם רוב הציבור עבר על איסור עפ"י היתר בית דין, חייבים בית הדין להביא קרבן פר העלם דבר של ציבור ושאר הציבור פטורים מקרבן.

רבינו ברטנורא

הורו בית דין לעבור - שאמרו לעם מותרים אתם לעשות דבר שהייתם על זדונו כרת.

והלך היחיד ועשה - מתניתין רבי יהודה היא, דאמר יחיד שעשה בהוראת בית דין פטור. ואינה הלכה, אלא כרבנן דאמרי יחיד שעשה בהוראת בית דין חייב. ואינו פטור עד שיהו העושים על פי בית דין רוב יושבי ארץ ישראל או רוב השבטים, ואז בית דין מביאין פר העלם דבר של צבור, והעושים על פיהם פטורים.

שוגג על פיהם - לאפוקי היבא שלא תלה בהוראת בית דין, כגון שהורו בית דין שחלב מותר, ונתחלף לו חלב בשומן ואכלו, שזה חייב, שהרי לא על פי בית דין אכל.

בין שלא עשו בית דין עצמן מעשה על פי הוראתם, הוא פטור והן חייבין, שבית דין אין מביאין קרבן אלא על שגגת הוראה, שהמעשה תלוי בקהל וההוראה בבית דין.

הרי זה חייב מפני שלא תלה בבית דין - ואף על גב דמזיד הוא זה, שהרי ידע שטעו ואעפ"כ עשה כדבריהם, ומזיד לאו בר קרבן הוא, הא אמרינן בגמרא שהוא שוגג, שחשב שמצווה לעשות על פי בית דין, ואפילו ידע בהן שטעו.

זה הכלל - לאתויי מבעט בהוראה, שאין דרכו לעשות על פי הוראתם, ועשה כהוראת בית דין לא מפני שסמך על הוראתם, אלא מפני שנדמה לו בדעתו שזה מותר, הרי זה חייב.